

Det er ligesom om man vilde give Regler for, hvor Penge til Jernbaner skulle tilveiebringes fra, for saa vidt Private skulde tilstøde dem; det kan man ikke, det maa være de personlige Interesser, som der gjøre sig gjældende og tilbyde Midlerne. Jeg kan, som sagt, ikke fravige mit Ændringsforslag, jeg tror, at det er praktisk og fornøstigt; derimod vilde det være i allerhøjeste Grad upraktisk, naar vi vilde stille Sagen saa skarpt op, som den er stillet af det ærede Udval. I Øvrigt skal jeg ikke trætte det høie Thing længere.

Indenrigsministeren: Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for 9de Kreds (Estrup), selv om han gjorde sig nok saamegen Umage, vilde kunne give os et fuldkommen paalideligt Grundlag for, hvor Forpligtelsen til Pengeudredningen skal hvile. Jeg har kun som Svar paa den Sætning i Udvalgets Ændringsforslag, at den ikke paahviler Amtrepartitionsfonden, sagt, at den ikke hvilede paa Staten; men der er jo gennem den hidtil værende Praxis skabt en Tilstand, som er denne, at hvor der er Spørgsmaal om Foretagender af større Betydning, hjælpes Amtet og Statskassen bestandig ad for at faae Foranstaltningen sat igjennem. De Herrer ville blandt Andet ogsaa i det sidste Regnskab, som jeg engang tidligere i dette Nøde har haft Leilighed til at citere, finde opført til Stableringen af en Dampfærge mellem Svendborg og Bindsby 3,000 Rbd. udbetalte ifølge Bevilling paa Tillægsbevillingen, mod at Amtsraadet gjorde et ganske lignende Tilskud. Jeg tror ikke, det er muligt i nogen Lovbestemmelse at sætte en saa absolut Regel, at den vil kunne være gjældende til enhver Tid og i ethvert Tilfælde. Det forekommer mig altsaa, at der er opnaaet Alt, hvad der overhovedet kan opnaas, naar kun den Sætning i Udvalgets Ændringsforslag, som jo er fælleds med den, der indeholdtes i det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Falslev (Orenhøll), opretholdes, at det i saadanne Tilfælde bliver at gjøre til Gjenstand for Forhandling med Indenrigsministeren, hvorledes disse Udgifter skulle tilveiebringes. Jeg tilstaar, jeg ser ikke nogen Mulighed for at sætte nogen anden almindelig Regel ind, men det forekommer mig ogsaa, at denne i og for sig er tilstrækkelig, fordi den paa en Maade involverer, at Pengene skulle tilveiebringes gennem Bidrag fra Amtet, maaske fra Privilegiehaveren og fra Staten. Jeg kan ikke erkjende Nødvendigheden af det ærede Medlems Slutningsbemærkning, at det skulde være forsvaret fra Ministerens Side at modtage en Udtalelse om, hvor Ansvar et ikke hvilede, thi det er netop det, jeg har imod den tidligere udhævede Sætning i Udvalgets Ændringsforslag, at den siger, eller kan læses saaledes, at det i Fremtiden ikke paahviler Amtrepartitionsfondene at skulle ubrede Noget i denne Henseende. Saa-

ledes kan Sætningen læses, og saaledes maa den efter min Formening læses, naar man tager Hensyn til den nuværende Tilstand, hvor Amtet og Statskassen have hjulpet i Forening i saadanne Tilfælde, og Resultatet deraf bliver altsaa, at naar Amtrepartitionsfondene fritages, staa Statskassen alene tilbage. Det er det, jeg væsentlig har imod og som Statskassens Værge har søgt at neutralisere ved det af mig stillede Forslag. Jeg kan ikke se Andet end, at det ærede Medlem opnaar Alt, hvad han ønsker, naar Udvalgets Forslag eller det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Falslev, bliver opretholdt i sine væsentligste Grundfæstninger, og de Ord, hvorom der er Spørgsmaal, ere jo kun en Forklaring, som i og for sig ingen Verdens Ting sige, naar de skulle opfattes paa den Maade, som den ærede Ordfører mener, saaledes at de kun betyde, at der ikke paahviler Amtene nogen retslig Forpligtelse, hvad der heller intet Menneſke er, der paastaar. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem ogsaa havde udtalt sig om, hvorvidt det maa anses for at være nødvendigt og rigtigt at binde Amtsraadene til at følge den i § 48 i Kommunalloven fastsatte formelle Fremgangsmaade lige overfor Udgifter af denne Beskaffenhed. Det ærede Medlem siger, at man alt nu kan benytte Paragrafen paa dette Omraade, og at dette vistnok sker i samtlige Amtsraad; jeg tør ikke sige, at det ærede Medlem har Ret, undtagen for saa vidt angaar Randers Amtsraad og maaske nogle enkelte andre; men jeg tilstaar, at hvis Benyttelsen er drevet i et meget hensynsløst Omfang, saa er det et stort Spørgsmaal, om det virkelig kan forliges med Ordene i § 48 i Kommunalloven. Der foreligger sjældent Noget for mig i denne Henseende, og jeg tilstaar, at i den Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af et Amtsraad, da hørte Anvendelsen af Kommunallovens § 48 til saa store Sjældenheder, at jeg ikke mindes, at den nogensinde er bleven benyttet. Jeg kan ikke se, at der er nogenjomhelst forstandig Grund til at mistro Amtsraadene eller til overhovedet at antage, at de ikke have saa skarpt et Die for Amtrepartitionsfondsudgifter, som behøves for at holde disse indenfor bestemte Grændser. Jeg hengiver mig fuldkommen i Tilliden til, at der ikke let vil ske Overgreb i denne Henseende, og jeg finder, at det er, for at bruge et mildt Udtryk, unødvendigt at paalægge Amtsraadene særegne Kapitulener i den Henseende. Jeg ønsker altsaa at stille Amtsraadet overfor denne Sag som overfor enhver anden. For Øvrigt maa jeg ogsaa med Hensyn til den Bemærkning, det ærede Medlem gjorde om „mindre Laan“, sige, at det ogsaa afhænger af Amtsraadets Afgjørelse, om det vil anse Laanet for et mindre eller et større. Det, der væsentlig bliver Tale om, er, om der vil være Anledning til at laane en Mand 100 Rbd. eller et lignende Belsøb til at staffe sig en Baad i Stedet for en, der er forlitt,